

בחומת השבת, הלוחות והקלות לשיבות ולבתי כנסת, חלוקת ספרי-תורה.
בשנת 1960 נשא לאשה את דבורה בת מחס מנדל יצחק מילבאור מארצות-הברית.

ממייסדי תנועת הנוער "המשמר הצעיר" (בשנת הארבעים) שעסקה באירגון הנוער בשכונות ובפרבר ל בלימות, הדרכה והרצאות ברוח דתית-לאומית.

¹²³⁴⁵⁶⁷כתב מאמרים בעיות השעה.
שירת בהגנה, כצה"ל כמפקד פלוגה, סגן במלחמת

השחרור, קצין טלפונים במחוז ירושלים.
ממקימי קרן גמ"ח וקרן עוזיאל למפעלים ולהלוחות והמתכתא הגדולה, בית הראש"ל בירושלים.

בנו : אליהו.

אברהם בנימין ריבלין

נולד בירושלים, תשרי תרע"א (אוקטובר 1910).

לאביו ר' שלמה זלמן ריבלין (איש השירה הדתית, אבי החינוך לחונות בארץ וחקר תולדות היישוב -- ראה כרך ד', עמוד 1743) ולאמו הדסה בת הרב ר' אליהו יוסף ריבלין מחברון (מהעץ החב"די של "בית ריבלין", מראשי חסידי חב"ד בארץ).

אברהם בנימין הוא דור ששי לבית ריבלין בארץ -- למן רבי הגל ריבלין משקלוב (תלמידו וקרובו של הגר"א מווילנא, שעלה לארץ בשנת תקס"ט (1809) בראש עליית תלמידי הגר"א ממיסדיו ומנהיגיו של היישוב האשכנזי הפרושי (ראה כרך א', עמוד 496) דרך צאצאיו רבי הפעלים בהנהגת היישוב ובפיתוחו (ראה כרכים ב, עמוד 757, א', עמוד 492) ועלידי אמהות בדורות הקוד-מים גם ממשפחות מפוארות אחרות בתולדות היישוב. למד בתלמוד תורה "עץ-חיים" ובישיבת "מאה שע-רים" בירושלים, ובישיבת "לומזה" בפתח-תקוה. למד בבית-ספר למסחר וכלכלה בירושלים.

בשנות 33--1930 היה מזכיר "בנין הישוב" והשתתף בחברה לרכישת ולגאולת קרקעות מהשכנים הערבים. משנת 1936 חבר הנהלת חברת "אחוזת ראובן" בע"מ -- חברה לבנין ולפיתוח.

דושים של דואר ישראל.
כל השנים היה חבר פעיל בהגנה. ובתקופת מלחמת השחרור נתמנה כסגן המושל הצבאי של יפו, בדרגת סרן.

היה אח בבני-ברית.
ביום 6.12.1933 קודש כנאי חפשי בתורכיה, בלשכת Etiole d'Orient וביום 14.7.1936 הצטרף ללשכת "בר-קאי" בתל-אביב. בשנת 1945 נבחר לנשיא הלשכה למשך

¹²³⁴⁵⁶⁷שנתיים.
היה חבר ברוטרי.
חבר באקדמיה ללשון העברית.

נפטר בבית החולים בילינסון, ה' אלול, תשכ"ב (4.9.1962).

בנותיו מאשתו הראשונה : אביבה אשת אברהם עציין, עדינה אשת חיים פורט.

שלמה פרדס

נולד בירושלים, כ"א כסלו, תרפ"ו (8.12.1925).
לאביו הרב בן-ציון נסים פרדס (הרב הראשי בירוש-לים, ראה כרך ב', עמוד 707) ולאמו זהרה בת שלמה אבורביט.

קיבל חינוך מסורתי בתלמוד תורה מזרחי, תיכון חרבות, מקצוע -- מכון סכני -- ירושלים, גבוה I.E.E. צבא (במלחמת השחרור), בייס לקציני חי"ר ובייס לקציני קשר.

עובד במשרד הדואר -- מנהל שירותי הטלפון, מחוז ירושלים והדרום.

מזכיר תא עובדי הדואר, מועצת פועלי ירושלים, מועצת סניף מפא"י ירושלים.
בערב מבצע קדש, ביקר בתורכיה, ביקור והדרכה ברשת החינוך היהודי.

היה עוזרו ויד ימינו של הרב הראשי יעקב משה סולידאנו זצ"ל (ראה כרך ג', עמוד 1322) כשר הדתות בכל שטחי פעולותיו, הטבת מצב הרבנים בערים וביישובי עולים, ייצוג כולל והולם במועצות דתיות, סתימת פרצות

בין שתי קומות. בקומה הראשונה נבנו חנויות שומרי השכרתן משמשים את צרכי האגודה ובקומה השנייה פתח מרפאה בששה חדרים. במרפאה זו עבדו רופאים בכל המקצועות. המרפאה היתה מצוידת במכשירי ריפוי חדשים והצטיינה בסידורה. אלפי חולים עברו דרך מרפאה זו, שקיבלו רופא ורפואות חינם, תמיכה כספית להביאה ראה וכי.

לפני הקמת הבניין, שימש חדרו הצר בו היה גר עם אשתו וילדיו למשרד אגודת "עזרת חולים". זכה שמשפחתו עמדה לימינו ועזרה על ידו במפעל העזרה לחולים. אשתו המנוחה, שהיתה אשה כשרה וחסודה, נדבנית וצדקנית, היתה מקבלת את חברי הוועד לישיבות ואת החולים שהיו פונים לדירתה הצרה בספר פנים יפות, עורדה והלהיכה להגברת עשיית החסד עם החולים הזקוקים.

עם הקמת המרפאה, החל לרקום חלום חדש, הקמת בית-חולים. בהשתדלותו האישית השיגה "עזרת-חולים" מגרש ב"גבעת-דמב"ם" ושבעה מגרשים בחולון. היו אלה שתי תרומות חשובות שהושגו על ידו "עזרת חולים". ביום, בגלל מלחמת השחרור וקשיים שנערמו על דוכה של האגודה, לא נתגשם חלום זה. בימי מלחמת השחרור, נחלץ לפעולה למען פליטי סביבות תל-אביב והעמיד את המרפאה על מלוא עזרתה הרפואית לפליטים.

בשנת 1960 כאשר זיקנתו ריתקה אותו לביתו, נתן דעתו ולבו על גורל עתידה של "עזרת חולים" לאחר אריכות ימיו, ואז הוא מוסר למוסד "מפעל אור החיים" בבני-ברק, באמצעות עסקנים מנכבדי היהודים הספרדים: רבי רפאל הלל ומר משה פרוו את המגרש של "עזרת חולים" ב"גבעת רמב"ם", ואת בניין המרפאה העביר לישיבת "פורת יוסף" בירושלים, וביום 6.3.61 חתמו חברי ועד "עזרת-חולים" על הסכם שלפיו עבר כל הבניין בן שתי הקומות והחנויות וכל הרכוש השייך ל"עזרת-חולים" לבעלותה של ישיבת "פורת יוסף" בירושלים, בתנאי ש"פורת יוסף" תקים סניף של הישיבה בבנין "עזרת-חולים" ללומדי תורה בלבד. הודות לפעולתו זו, קיים כבר בבניין "עזרת-חולים" סניף ישיבת "פורת-יוסף" בתל-אביב, שבו לומדים אברכים מוסמכים לרבנות, הדורשים בפני קהל כדברי-תורה ומגידים שיעורים בבתי כנסת בסביבות תל-אביב.

בהיותו ניחן בלב טוב וברגש אהבה לזולת, על אף זיקנתו עודנו ממשיך בפעילותו הציבורית, אוסף תרומות ומחלקן לנזקקים, מרבה ב"מתן כסתר", עומד בראש פעולת "תיקון כרת" בבית-הכנסת "אליהו הנביא". ביתו פתוח לרווחה כתמיד לכל קשייזים ומרינפשו, ומקשיב לשיח לבם, ומשתדל להקל על סבלם ככל האפשר.

צאצאיו : משה ז"ל (ראה בכרך זה), תמר, מלכה אשת דוד רוזן, מזל אשת אהרן לוי, לאה.

ד"ר מנשה אשכנזי (נימצ'יק)

נולד בוורשה (פולין), בשנת תר"ס (15.4.1900).
לאביו אברהם נימצ'יק (נכדו של הרב הגאון אפרים

חיים) אהרן סגל (ממשפחת ר' מנדל מוויטבסק, מצאצאי השל"ה הקדוש זצ"ל. ראה כרך ט', עמוד 3374).

חבר הנהלת בית הכנסת "היכל מאיר".
היה חבר ההגנה ומשרתה מיוחדת.
מנהל חברה.

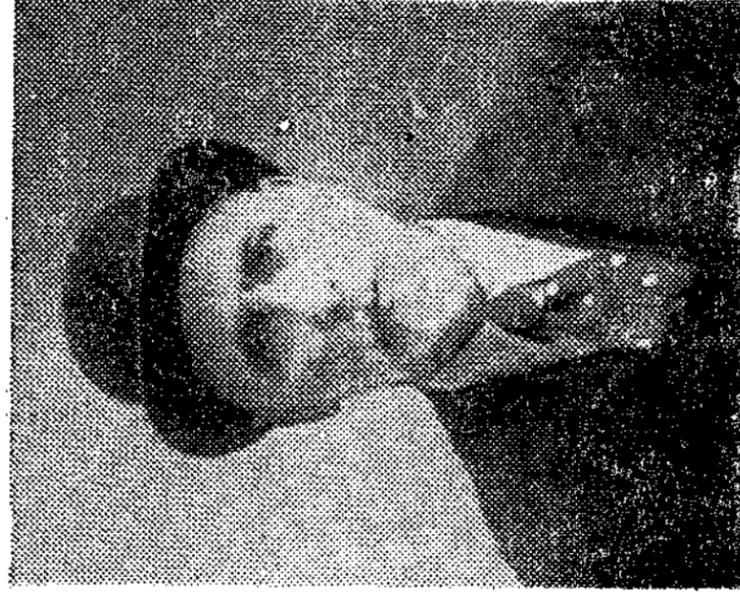
צאצאיו : אריה ריבלין (מהנדס חשמל), רחל, עוזי.

אליהו אלגזי

נולד בעיר סליבריה (תורכיה), ביום ד' בתמוז, תרל"ו (1876).

לאביו משה (סוחר) ולאמו תמר (שהיתה אשה צדקנית וידועה במעשיה הטובים בעירה).
קיבל חינוך מסורתי.

מנעוריו הראה נטייה לעסקנות ציבורית. יסד בעירו

את אגודת "אור החיים" שטיפלה בענייני צדקה, ושהיתה מסופת ל"אור החיים" המרכזי בקושטא.

נשא לאשה את שולמנה בת מזל נאון מעיר סיקורדה (תורכיה) (נפטרה בתל-אביב, ט' סיון, תשי"ב).

בשנת 1913 היגר לקושטא, יחד עם תושבי סליבריה, כתוצאה ממלחמת הבלקן. כאן חיבר חוברת בשם "הגדה של פסח" שתיארה את ההגירה והעזרה שהגיש הגוינט למהגרים. החוברת נדפסה בסיוע הגוינט ודמי מכירתה ניתנו לו, למען עלייתו לארץ ישראל, ואמנם בשנת 1914 עלה עם משפחתו לארץ והתיישב בטבריה.

בשנת 1920, בתום מלחמת העולם הראשונה עבר לתל-אביב.

מיד לבואו לתל-אביב, החל שוב בעבודתו הציבורית. בשנת 1924 הוא מייסד יחד עם חברו משה בן-עזרא את אגודת "עזרת-חולים" שנשיאה היה הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל, ראשון לציון ורב ראשי לארץ ישראל. ומזכירה — המשורר יעקב רימון. מיום שיסדו אגודה זו הוא פעיל בה ומשמש גזרה עד היום.

לא הסתפק בהגשת עזרה ברופא ורפואות, הוא חלם שנים רבות על הקמת מרפאה ואמנם במשך שנים רבות אסף פרוטה לפרוטה עד שרכש מגרש במרכז מסרח, רחוב זבולון 18, שעליו הקימה "עזרת חולים" בניין